

ΟΙ «μεγάλες» δίκες είναι πάντα συναρπαστικές – με τις απρόσμενες, συχνά, καταθέσεις, ομολογίες, αποκαλύψεις. Ωστόσο, στη δίκη που γίνεται αυτές τις μέρες στο Λονδίνο – με κατηγορούμενη για κατάχρηση 145.000.000 δραχμών(!) τη διευθύντρια του εκεί γραφείου της ΑΓΡΕΞ – το πιο συγκλονιστικό δεν «προέκυψε» ούτε από μάρτυρα, ούτε από κατηγορούμενο, ούτε από άλλο παράγοντα της δίκης. Αλλά από στόματος του ημετέρου υπουργού Γεωργίας, του και πολιτικού προϊσταμένου υποδίκων και διαδίκων. Ήγουν:



Ο νυν (και παραλίγο αεί) Διευθύνων Σύμβουλος της ΑΓΡΕΞ διορίστηκε στη θέση αυτή το 1982, χωρίς κανένα αρμόδιος

να νοιαστεί για το ποινικό παρελθόν του, επειδή – λέει ο υπουργός – «για την εκλογή μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου ή την ανάληψη αξιώματος στο Δ.Σ. ανωνύμων εταιρειών, η ισχύουσα νομοθεσία δεν προβλέπει την υποβολή ποινικού μητρώου».

Αυτή η – κατά τον υπουργό – «αμέλεια» της νομοθεσίας «δικαιολογεί» – κατά τον υπουργό – μια τετρακτύλ από διοικητικές-πολιτικές κλπ. αμέλειες, που είναι – κατά την κοινή λογική – βαρύτερες μέχρι δόλου. Ήτοι:

1) Ο Διοικητής της Αγροτικής Τράπεζας και το Διοικητικό Συμβούλιο της ΑΓΡΕΞ διόρισαν Διευθύνοντα Σύμβουλο της δεύτερης ένα άτομο που είχε καταδικασθεί το 1961 σε φυλάκιση 3 χρόνων για κατάχρηση (απάτη και υπεξαίρεση), εφ'ω και έσπευσε η ΑΓΡΕΞ να τον αγρεύσει μετά τη γόνιμη ηθεία και μαθητεία του στις αγροτικές φυλακές της Τίρυνθας...

2) Η καταδίκη αυτή όχι μόνο δεν ήταν άγνωστη στην κυβέρνηση, αλλά είχε συζητηθεί στη Βουλή (4.3.1986), χωρίς όμως να δοθεί καμιά συνέχεια από τους αρμοδίους και χωρίς να έχει καμιά συνέπεια για τον Κύριο Σύμβουλο. Κι εκείνοι και τούτος «αγρόν ηγόρασαν» – με έξοδα του δημοσίου, φυσικά...

3) Ακόμα και μετά τις πρόσφατες αποκαλύψεις για τις επιδόσεις του, ο Κύριος Σύμβουλος όχι μόνο δεν διώχθηκε πύξ και λαξ απ' τη θέση του, αλλά απεσώθη ύστερα από μέρες, ειρηνικά και ανώδυνα με την κομψή φόρμουλα της «αποδοχής παραίτησης», μπας και κακοκαρδιστεί και κακοπάθει...

4) Ο αρμόδιος υπουργός «αμέλησε» να θυμηθεί πως η νομοθεσία όχι μόνο δεν αμέλησε, αλλά πρόδωσε και απαιτεί την υποβολή ποινικού μητρώου για την ανάληψη αξιώματος σε εξαγωγικούς μάλιστα οργανισμούς...

Το συγκλονιστικότερο αυτών των συγκλονιστικών παρατυπιών και παρανομιών είναι πως ο υπουργός θέλει να πιστεύει και θέλει να πιστέψουμε κι εμείς ότι μια (κατά τον ισχυρισμό του) παράλειψη της νομοθεσίας φτάνει για να δικαιολογήσει έναν εγκληματικό διορισμό – εγκληματικό, αφού ο διοριζόμενος ήταν καταδικασμένος εγκληματίας και αφού το εγκλήματά του ήταν γνωστά στους διοριστές του, είτε εξαρχής, είτε από πέρι, το λιγότερο... Θέλει να πιστεύει και θέλει να πιστέψουμε πως ένα αμφιλεγόμενο νομοθετικό κενό «καλύπτει» την αναμφισβήτητη εθελοτυφλία του υπουργείου για τους αναμφισβήτητους άλλους

Μάριος Πλωρίτης

Το μητρώο και η μήτρα

Το ΑΓΡΟ-γκέητ και οι κωφάλαλοι



Πάντα καλόδεχτοι οι άσωτοι... (Γκραβούρα του Α. Bosse, 1660)

ενός ατόμου που του εμπιστευθήκαν τη διαχείριση εκατοντάδων εκατομμυρίων δημόσιου χρήματος. Με την ίδια λογική, θα διοριστεί αύριο διευθυντής παιδικής κατασκήνωσης κάποιος «δράκος» βιαστής ανηλίκων, αν τύχει ο σχετικός νόμος να είναι το ίδιο «αφηρημένος»...

Φυσικά, η εξήγηση αυτής της εξωφρενικής «αμέλειας» είναι απλούστατη: Όλοι ετούτοι οι Διευθύνοντες Σύμβουλοι, Πρόεδροι Δ.Σ., Διευθύντριες γραφείων κλπ. είναι μέλη του κυβερνώντος κόμματος. Αυτή και μόνη η ιδιότητά τους αποτελεί «κολυμβήθρα του Σιλβάμ», που θεραπεύει πάσαν πνευματικήν, ηθικήν, επαγγελματικήν αναπηρίαν και αβελτηρίαν... αυτή και μόνη τους βαφτίζει στην «Κάναθον πηγήν», που τους αποδίδει (όπως στην Ήρα) την παρθενία του «εντίμου δίου»... αυτή και μόνη η προέλευσή τους από την **χορματική μήτρα** αποτελεί το αποτελεσματικότερο **απορυσπαντικό**, ακόμα και για τα μελανότερα και τα ρυπαρότερα μητρώα...

ΠΕΝΤΕΜΙΣΗ χρόνια τώρα (απ' τον Φεβρουάριο του 1982) επισημαίνουμε, ξανά και ξανά, την ολισθηρότητα αυτών των «νιπτήρων» και την ολεθριότητα αυτών των «καθαριστικών λουτρών». Του κάκου! Οι κυβερνώντες μας (οι νυν, όπως και άλλοι πρόδρομοί τους) όχι μόνο δεν κλείνουν τους μολυσματικούς κρουνοί, αλλά και έχουν υψώσει σε «παγάν λαλέουσας» και βρυσομένα πολιτικής διαγωγής δύο αρχές: «**Τα μέλη** (του κόμματος) **πρέπει να έχουν και το μέλι**... και «**Εμπάτε, φίλοι, αλέστε και αλεστικά μη δόστε**» – και μη δίνετε λογαριασμό σε κανένα! Αυτό το laissez-faire (ελευθερία πράξεων) συμπορεύεται αναπότρεπτα με το laissez-passer (ελεύθερη είσοδος) στο δημόσιο ταμείο, ακόμα και για τους πιο **στιγματισμένους** «φίλους»...

Επί τους Όρους ομιλία συμβούλευε, «**μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης... όπου κλέπται διορυσσοσι (σκάθουν) και κλέπτουσι**». Οι κατά τους κομματικούς όρους ομιλούντες και δρώντες, ακόμα και «κλέπται διορίζουσι» – που, φυσικά, «κλέπτουσι και θησαυρίζουσι». Πώς θα μπορούσαν να φερθούν αλλιώς, άλλωστε, αφού ανήκουν στην ομοταξία εκείνων που – καθώς έλεγε ο Ροίδης – «**γνωρίζουν εικοσιτέσσαρας τρόπους να προμηθεύονται χρήματα, εκ των οποίων ο τιμιώτερος είναι η κλοπή**»...

Ο Ροίδης, συντόμμε, έτσι, έναν ανάλογο **αφορισμό του Ραμπελαί, που μιλούσε για 63 τρόπους**! Πολύ λιγότερο «επινοητικός», ο Μιραμπώ έλεγε: «**Δεν ξέρω παρά τρεις τρόπους για να υπάρξει στην κοινωνία: πρέπει να είσαι ή ζητιάνος ή κλέφτης ή μισθιός**». Ακόμα πιο «σφιχτός» ήταν ένας τρίτος γάλλος, ο (πρόσφατα «δικός μας») ουτοπιστής σοσιαλιστής Ζαν-Σιμόν: «**Τα έθνη, όπως και τα άτομα, δεν μπορούν να ζήσουν παρά με δυο τρόπους: κλέβοντας ή παράγοντας**»... Η «παραγωγικότητα» είναι, βέβαια, ένα «ντόμινο» που πολύ φοριέται τη σήμερον ημέραν. Αλλά οι κομματικοί εκλεκτοί αφήνουν τους μπελάδες της παραγωγής στους αφελείς και περιορίζονται να **συνδύαζον** σεμνά τις τρεις προδιαγραφές του Μιραμπώ: έχοντας αρχίσει από κλοπές, ζητιανεύουν (κρατικές θέσεις) και γίνονται μισθωτοί (του κράτους), που το «περιποιούνται» κι αυτό με την παλιά τους τέχνη...

Πολύ φυσικό, βέβαια: Η «άφεση αμαρτιών» που τους χορηγείται για το παρελθόν τους, αποτελεί τον καλύτερο, δηλαδή τον χειρότερο, «**αρραβώνα**», για το μέλλον τους, την πιο γαργαλιστική **παρότρυνση** να

δυθιστούν ως τ' αυτιά στο **φούμο** του μητρώου. «**Όποιος εμπιστεύεται σ' έναν απατεώνα, τον δίνει την ευκαιρία να βλάψει**», έλεγε αυτονόητα ο Σενέκας⁶. Και, το ίδιο αυτονόητα, οι εκλεκτοί εκλέγονται όχι για να «βουλεύονται» περί των κοινών, αλλά για να βουλεύονται κατά τον κοινότερο και κυνικότερο τρόπο. Και βουλεύονται, μνηκρίζουν τον δονκιχωτικό Θεοδάντες που έγραφε ότι «**όποιος θέλει να πλουτίσει μέσα σ' έναν χρόνο, μέσα σ' έξι μήνες πάει στην κρεμάλα**»⁷. Οι δικοί μας, ξέρουν, αντίθετα, πως αν κάποια μέρα αποκαλυφθούν, οι «προστησαντές» τους (οι διορισαντές τους), θα τρέξουν να τους σκεπάσουν, να τα σκεπάσουν, να τα σωπάσουν... Το αλλοτινό γοητευτικό σύνθημα της «**αλλαγής**» μετατόχτηκε σε σωπηλό σύνθημα «**απαλλαγής**» – όχι «απαλλαγής της χώρας από το κυβερνητικό κόμμα», όπως ορνούνται οι αντίπαλοί του, αλλά **απαλλαγής των «αλεστών**», που διορίζονται για να διαχειρίζονται τα δημόσια χρήματα, αλλά, από «αμέλεια», τα αλωνίζουν και τα λαθροχειρίζουν...

Μ' ΑΥΤΑ και μ' αυτά, το **Μητρώο** πάει να γίνει το **αρηνακό σύμβολο** της δημόσιας ζωής μας – το μητρώο που «αγνοείται», που «ξεχνιέται», που ασπρίζεται και σοβαντίζεται...

Αλλά αυτή η «αμνησία» των αρμοδίων δεν **συνεπάγεται και «αμνηστία» για τους αρμοδίους** – που **ευθύνονται πολιτικά και ηθικά όσο (τουλάχιστο) και οι ποινικά υπεύθυνοι**, αφού δεν τους τιμωρούν αλλά τους επιδραβούν, δεν τους απολακτίζουν αλλά τους προστατεύουν... Αν «**κυβερνώ σημαίνει διαλέγω**»⁸, δεν σημαίνει βέβαια και διαλέγω για συνεργάτες κάποιους **σεσημασμένους** της ποινικής δικαιοσύνης. Σημαίνει – ανάμεσα σε πολλά άλλα – και διαλέγω ποια θα είναι η **αντίδρασή** μου απέναντι σε τέτοιους δράστες και απέναντι στο εκλογικό σώμα ολόκληρο. Εδώ, όμως, η «εκλογή» είναι κι αυτή «συγκλονιστική»: **κανένας δεν παραιτείται, κανένας δεν θίγεται, κανένας δεν άκουσε τίποτα, όλοι σωπαίνουν**,... και ο τόπος έχει γίνει χώρα **μακάρων κωφάλαλων, που άρχουν πάνω σε ύλαλους**...

Ο «διεθνής διασυρμός» μας στο λοντρέζικο δικαστήριο (όπου κρατικοί υπάλληλοι χαρακτηρίζονται «απατεώες», «ψεύτες», «καταχραστής», πλαστογράφοι» κ.λπ), φτάνει να έχει μικρότερη σημασία από την **καταβαράθρωση του πολιτικού και κοινωνικού ήθους** στο εσωτερικό της χώρας μας. Αυτή αποτελεί τον πραγματικό «**κατήφορο του εθνικού βίου**» – για να δανειστούμε την έκφραση της Προεδρίας της Δημοκρατίας. Κατήφορος όμως δεν είναι ο έλεγχος των «αρχόντων». Αλλά η **απουσία ελέγχου** για όσα πράττουν αυτοί, για όσα διαπραττούν οι διοριζόμενοι, για όσα εισπράττουν οι διοριζόμενοι μεταπράτες, και για όσους συμπράττουν άμεσα ή έμμεσα μ' εκείνους και μ' ετούτους. Κι όσο πιο ψηλά στην ιεραρχία βρίσκονται, τόσο βαρύτερα στοιχειοθετεί την **ενοχή** τους η **ανοχή** τους για τα γινόμενα, που ισοδυναμεί με **αποδοχή των γενομένων**...

1. Ματθαίους, Στ' 19.
2. «Απαντες», επιμέλεια Άλλη Αγγέλου, Ερημής 1978, τομ. Β', σελ. 144.
3. «Pantagruel», κεφ. XVI.
4. «Esprit de Mirabeau».
5. «Du Systeme industriel».
6. «Οιδίπους», III, στ. 686.
7. «Δηγήματα».
8. Due de Levis, «Maximes politiques», XXIV.